

HET NADEREND EINDE

Hij zat aan de kant van de weg, de ellendeling, de gewetenloze, de oudkapitein der rovers.

Simpelaere was naar Rumbekke gegaan om eten te kopen.

Hij had honger... hij Bakelandt, die er zich eens op beroemde, de politie te misleiden en onbeperkt te heersen in Vlaanderen.

Hij vloekte.

't Liep tegen. De bendeleden kwamen niet terug. Neen, de laffe bloodaards lieten zich liever gevangen nemen, dan hun hoofd te verliezen.

Simpelaere had het van boeren gehoord, dat de Verplancke's, een week geleden, ook al gepakt waren te Hooglede. De melsjes van Pittem zaten eveneens in de bak.

En ze werden nog niet gevonnist.

Men wachtte op Bakelandt.

Ha, ze wachtten op hem, op de hoofdman. Hij was de grootste, de eerste. Ook nu konden ze niet buiten hem.

— Maar ze hebben mij nog niet! En als ik eens zorgde dat ze me nooit kunnen ondervragen. Een schot, 't is gedaan met mij. Ik ben dood. Of zou opgehangen beter gaan? Ginds doen ze me ook dood.

Hij steunde 't hoofd in de handen in die door bloed bevleekte handen, hij dacht na. Wat hij altijd gevreesd had, was nu gebeurd: hij stond alleen, machteloos. Hij moest vluchten van de ene streek naar de andere. Men wachtte te Brugge op hem. En dan zou 't beginnen, eerst in 't gerechtshof, vervolgens op de Markt, dan het wrede spel van de beul, die nieuwigheid, de guillotine. En heel zijn leven kwam de rover voor de geest.

Lendeledede, 't geboortedorp met vaders huis, met het hof van de boer, wiens koeien hij wachtte; dan Frankrijk, de revolutie, de plundertochten, vervolgens de terugkeer naar België, de inlijving in het leger, de ontvluchting, de stichting der bende. En toen was hij koning, koning in het Vrijbos, in het Geuzenbos. 't Had maar kort geduurd en na al zijn roven en moorden was hij arm. Weer begon hij te vloeken, en al zijn machteloosheid, zijn wanhoop, zijn sombere gevoelens, alles luchtte hij in hevige verwensingen van de bloodaards, die hem ontrouw waren geworden.

O, had hij Pé Bruneel hier, nu, op dit ogenblik, hier in zijn handen. Hij zou hem martelen, hem doen boeten, meer dan al die andere verraders te samen, welke door zijn schrikkelijke wraak getroffen waren. Zelfmoord plegen? Neen, hij moest die Bruneel nog doen boeten. Ha, alle mannen waren nog niet in het kot. Velen liepen vrij. Hij zou ze weer oproepen, de bende opnieuw inrichten en opnieuw beginnen!

De wreedaard toonde geen berouw.

Hij beraamde plannen van wraak. Hij zou bloed storten alleen om zijn moordlust te koelen.

Maar hij vergat dat hij niet alleen te wikken en te wegen had. Dat zijn plannen niet altijd naar wens zouden uitvallen en er een ogenblik zou aanbreken dat alles kon verkeren.

— Ik heb honger, herhaalde hij. Waar blijft Simpelaere toch... Hij is reeds zo lang weg.

Simpelaere kwam terug.

— Hier is brood, sprak hij.

— Ik wil het niet!

— Hoe, ge wilt het niet? En eerst zendt ge er mij achter.

— Ik ben meer gewend!

— Hebt ge dan geen honger meer?

— Ja, maar ik moet beter voedsel hebben. Simpelaere, ik wil niet laf zijn. Ik ben en blijf Bakelandt! Ik vrees 't gerecht niet! Ik was ontmoedigd, ik was laf, maar 't is voorbij. Ik moet en zal ander eten hebben, seffens.

— Hebt ge geld?

— Ik zal het stelen! stelen, zoals vroeger. Ben ik niet de grootste rover van 't land. Ik kruip geen stap achteruit.

— Voorzichtig! 't Is de tijd niet meer van vroeger. Denk aan Brugge, aan 't schavot!

— Zo ver zijn we niet en ik wil er ook niet aan denken. Kom, we gaan achter beter eten. Bakelandt is en blijft Bakelandt! Verstaat ge dat? Weet ge wat ik zeggen wil?

De rovers trokken voort in de richting van Roeselare. Daar stond een kleine hoeve.

— Gaat ge mee? vroeg de hoofdman

— Naar dat hof?

— Ja! hernam de ander met een vloek. Naar dat hof!

— En op klaarlichten dag? En nu ge weet, dat uw signalement overal gegeven is? 't Is dolzinnig.

— Dat het is, dat het wil. Ik ben en blijf Bakelandt! En als ge niet durft, ga ik alleen. Ik steek geen zwart brood in mijn maag.

Simpelaere was echter voorzichtiger geworden, of liever, daar het hem aan zogenaamde moed ontbrak was hij voorzichtiger dan zijn kapitein!

En nogmaals ontstond er ruzie tussen de twee gezworen booswichten.

Bedeest zei Simpelaere:

— Als men u daar zien zal wordt ge neergeknuppeld.

— Ho! Gij bloodaard! spotte Bakelandt, waaraan ge toch gelooft.

Onverstoorbaar ging Simpelaere voort:

— En wat gaat er dan van mij geworden zonder u?

— Ho! dan zult ge mij wel volgen op 't schavot! spotte Bakelandt.

— Welnu, daar heb ik geen lust voor.

— Bloodaard! driedubbele bloodaard!

— Ge moet geen bloodaard wezen om voor 't schavot te schrikken.

— Het is immers toch daar waar wij eindigen zullen.

— Laat ons naar de vreemde gaan en werken.

— Werken! Daar heb ik een broertje aan dood!

— Eer het veertien dagen verder is zitten wij allen gevangen. Luister naar mijn raad.

— Ik luister naar niemand, laat mij door niemand bevelen geven. Ik doe wat ik wil!

BAKELANDT

DE ROEP VAN HET KWAAD

- Dan moogt ge het alleen doen.
- Ook gij, Simpelaere?
- Ja, ook ik. Ik ga u verlaten als ge mij steeds door roekeloze daden in gevaar brengt.
- Ter zake, wilt ge mij neen of ja naar die hoeve vergezellen?
- Neen.
- Dan ga ik weerom eens alleen! spotte Bakelandt. Het is misschien nog best dat wij scheiden en ik voortaan op eigen hand ga werken.
- Vele handen maken de arbeid licht, kapitein! zei Simpelaere.
- Ziet ge wel dat ge maar een Simpelaere zijt! 't Is juist wat ik u voorstel. En nu ik aan de arbeid ga onttrekt gij mij uw handen en wordt het dus zwaar werk.
- Maar Simpelaere zei toen zeer gerust:
- En als ge voortaan alleen wilt werken, kapitein, dan zult ge altijd zwaar werk te verrichten hebben.
- Zeg eens Simpelaere, ge zijt maar een zeveraar!
- De rover antwoordde niet.
- Toen Bakelandt zag dat hij geen antwoord meer bekwam bromde hij iets waaruit Simpelaere noch kop noch staart kreeg, maar hem de indruk gaf als lag er naast hem een hond te grollen.
- Salut, Simpelaere. Tot straks. Als ik met buit terugkeer zult ge wit brood eten in plaats van zwart en beschimmeld.
- De overmoedige ging naar het huis. Onbeschaamd stak hij de deur open. Een man en een vrouw waren aanwezig. De boerin was bezig met het middagmaal te bereiden. Ze stond bij de kachel. De man zat aan tafel.
- Elk een goede dag, zei Bakelandt.
- 't Is hier geen herberg! sprak de vrouw verstoord.
- Neen, 't is een hof, maar ge zult me toch rap enige schillen hesp en brood geven, hernam de kapitein op ruwe toon. Meteen trok hij een lang mes. Weet ge wie hier voor u staat? Niemand anders dan Bakelandt.
- De baas en de bazin slaakten een gil van angst en schrik.
- Allah, zult ge gehoorzamen, of 't gaat er door, zulle!
- Maar op 't gekrijs schoot een knecht toe, die van uit de stal de haveloze vreemdeling bemerkte had. In de hand droeg hij een dorsvlegel, waarmee hij de bandiet bedreigde.
- 't Is goed! riep de knecht. Kom maar af, gij met uw mes en ik met dit. Meteen, schreeuwde hij luid. Louis en Miel, rap, helpt ons! 't Was een list van hem, want er waren geen werklieden meer. Maar hij bereikte zijn doel.
- Bakelandt begon in te zien, dat 't gevaarlijk werd voor hem en vluchtte.
- 't Is Bakelandt! riep de boer.
- Onwilligkeurig schrok de knecht.
- 'k Ben blij dat hij weg is, sprak hij, zich herstellende. Wat zegt ge, is 't Bakelandt?
- De baas vertelde hoe de schelm binnengekomen was.
- Dat moet de politie weten! hernam de jonkman, ik loop naar het dorp. Ondertussen was de rover bij zijn gezel terug.
- Ehwel? vroeg deze.

— Ze waren te sterk. 'k Geloof dat er wel vier of vijf man op die hoeve zijn. Maar we zullen elders proberen. Ik moet eten hebben, en goed ook. Ik wil geen paardenkost. Kom, we gaan voort.

— Maar ik blijf in deze streek niet, zei Simpelaere. Ik houd me ook niet langer op. Natuurlijk zal de boer de politie waarschuwen. En wilt ge geen paardenkost, ik wil nog veel minder in de handen van 't gerecht vallen. 'k Houd nog aan mijn kop.

— Waar gaan we dan heen?

— Naar de bossen, langs de kanten van Thorhout.

— Dan zijn we er seffens aan. Daar zoeken ze nacht en dag.

— Dan naar de Polders. We zijn er niet ver van.

— Vooruit dan! Maar ik moet eerst eten hebben.

— Hier is nog een stuk brood.

De hoofdman achtte het raadzaam, het eerst gesmade voedsel te verorberen. Intussen begaf het tweetal zich naar de Polders. Daarvoor moesten ze een andere weg inslaan, meer in de richting der gemeente Kachtem.

Toen ze veilig en wel in 't bos zaten, werd de omtrek van Rumbeke door de gerechtsdienaars afgezocht.

Vele landlieden hadden de beide mannen wel opgemerkt en dank aan hun inlichtingen, trokken de soldaten uit Roeselare, die door de politie van Rumbeke ingelicht waren, naar de Polders,

Onder een struik verborgen zaten de schelmen somber voor zich te staren.

— Deze avond ga ik naar de koolbrandershoek.

— Waarom?

— Daar zullen we makkers vinden. We moeten trachten de bende zoveel mogelijk te herenigen.

— Ja, ge ziet van hier, dat ze nog zullen herbeginnen nu er reeds zoveel achter de grendels zitten.

— Ehwel, 'k ga er toch heen.

— Stil, fluisterde Simpelaere. Ik hoor iets. Ginder zijn mensen.

— Ah, misschien kunnen we wat buit maken.

Simpelaere schoof over de grond en loerde.

— Stil! sprak hij op doffe toon. 't Zijn soldaten. Verroer u niet, houd de adem in. 't Is om ons te doen.

De kapitein verbleekte. Hij sidderde, zou hij nu gevangen geraken? Snel trok hij zijn mes.

De rovers kropen geheel onder de struik.

De gerechtsdienaars naderden, maar bemerkten de rovers niet.

Men hoorde hen nog spreken en ruzie maken ondereen.

— Ik geloof dat ze weg zijn! sprak Bakelandt met een zucht van verlichting. Ik stik hier onder deze struik.

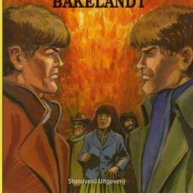
— Wacht er u van er te vroeg van onder uit te komen. Het is gevaarlijk, Simpelaere had gelijk.

Na een tijdje konden de gerechtsdienaars terugkeren en onder de struiken zien.

Zij hoorden hoe zij met hun sabels in het struikgewas kerfden en wachtten thans af wat er van dit nieuwe onderzoek zou gebeuren.

BAKELANDT

BAKELANDT
TEGEN
BAKELANDT

Standaard Uitgeverij

Gelukkig voor beide schelmen weken de dienaars een weinig naar links en aldus geschiedde het dat de struik waaronder zij verscholen lagen vrij van onderzoek bleef.

Een bevel weerklonk van een der groepen der mannen die in verschillende groepen verdeeld waren.

Bakelandt lag bleek van afwachting onder de struik.

Wie hem genaken zou was er aan.

Eén zou er zeker vallen.

Maar dan?

Hij kon niet meer redeneren. Het bloed suisde in zijn oren. Zijn hart klopte luid in zijn keel.

Hij grolde maar steeds door. Doch Simpelaere gaf hem met zijn elleboog een stoot in de zijde en fluisterde:

— Stil, kapitein, ge gaat u verraden. Daar is er weer een.

Inderdaad, men hoorde in de nabijzijnde struiken het gekerf teweeggebracht door een woedende gerechtsdienaar.

— Ik wou dat ik hem, sarnidonders! de kop kon afhakken. Dat, ware de beul wat werk gespaard en ons veel nachtrust. Arré! zwijn! zwijn!

De man wreekte zich op de onschuldige struiken, en alsdan deed hij maar half zijn dienst.

— Ik heb er genoeg van! zeide hij. Ze hebben ons weer eens een verkeerd spoor aangewezen.

En men hoorde dat hij met de makker van zijn groep zich verwijderde.

— Ha, de mannen gaan voorbij.

Zij zijn weg! fluisterde de kapitein.

— Als ze maar niet terugkeren!

De bandieten brachten nog een angstig uurtje door... Maar alles was weer stil gevallen in het bos en 't bleef rustig.

— Welnu! gromde Simpelaere. Wat komt er nu van uw stoutmoedigheid? 't Scheelde weinig of we zaten de bak in.

— Bah, ze hebben ons niet.

— Neen, gelukkig. Maar 't zou de volgende keer wel eens anders kunnen uitdraaien. Waarachtig, wij kunnen niet meer doen, gelijk vroeger.

— Er mag gebeuren wat wil, maar ik ga naar de Koolbrandershoek.

Met ongeduld verbeidde de hoofdman de avond.

Eindelijk kon hij de Polders verlaten. Langs Ouckene trokken de schelmen naar de aangeduide plaats. De Koolbrandershoek was een gehucht nabij Ledegem en bestond uit enige ellendige strohutten. 't Volk, dat er woonde betekende al zeer weinig, onder oogpunt van eerlijkheid. Vele koolbranders waren leden der bende. 't Was op hen, dat Bakelandt zijn hoop gevestigd had.

Het tweetal was niet ver meer van de bestemmingsplaats.

Bakelandt hoorde voetstappen en zei:

— Ginds nadert iemand.

Simpelaere luisterde ook.

— Ja, zei hij, opgepast dus, men kan nooit weten.

— Gaat ge nu altijd met de vrees in 't lijf lopen! Misschien kunnen we nog een goede slag slaan.

't Was een boer, die daar over de baan stapte.

— Goede avond, zei de kapitein. Vriendschap, kunt ge ons niet zeggen hoe laat het is?

— Wel, 't moet tegen negen uur lopen. Het was half negen, toen ik de plaats verliet.

— En hebt ge geld?

— Wat... geld... stamelde de boer. Maar op 't zelfde oogenblik kreeg hij zo'n felle stoot, dat hij achterover tuimelde.

De schelmen wierpen zich op hem en roofden alles, wat ze konden vinden.

— Geen getuigen! riep Bakelandt met een vloek. Er zijn al verraders en klappers genoeg.

— Deernis, spaar mij! kermde de aangevallene.

Maar de ellendeling werkte met zijn mes en de rampzalige landbouwer, die zo pas nog gezond en fris over de weg liep, was nu een lijk.

Grommend wierp de beul zijn slachtoffer in de gracht.

— Dat was niet nodig geweest, zei Simpelaere verwijtend.

— 'k Moest mijn woede uitwerken. Ha! Bakelandt laat zich niet tergen. Moest ik Pé Bruneel tussen mijn handen krijgen... en de laaggezonken ellendeling brak weer in vloeken los.

De bandieten geraakten aan 't eerste huisje van de Koolbrandershoek.

— Hier gaan we binnen; 't is bij Triene Pateel, zei Bakelandt, de deur openstekende.

Een vrouw lag op een strozak. Ze richtte zich half op en bij 't schijnsel van het pinkend lichtje herkende ze de kapitein.

— Gij hier! riep ze verbaasd... Vlucht als ge nog aan uw kop houdt. De gendarmen zijn hier over een uur geweest, ze moeten nog in de omtrek zijn. Ze hebben er veel mee.

— Wie! tierde Bakelandt.

— 't Jotten Meyer en Waen Meyer, Buyse en Pé de Schout zijn alle gepakt.

— Pé Bruneel, ook?

— Ja, gelooft ge me niet? Maak u maar voort. Moesten ze u hier vinden, 'k ware er ook nog aan. De beul zal al werk genoeg hebben.

— Gaat ge nog langer dralen? riep Simpelaere, ongeduldig.

— Pé Bruneel ook! zei de hoofdman somber, zijn makker volgende. Hij is mijn wraak ontsnapt.

— En hij zal u verraden.

— 'k Ben het al. Ze kennen mijn signalement. Maar ze hebben mij nog niet. De rovers verdwenen in de duisternis.

Inderdaad had het gerecht een bezoek gebracht aan dit ellendig gehucht. De lezers herinneren zich nog de behendige speurder, Dutoit. Deze had de gevangenen te Brugge ondervraagd.

En dank aan zijn slimheid, aan zijn strikvragen was hij er in geslaagd, allerlei bijzonderheden te horen, waardoor de gewapende macht nog meer aanhoudingen kon doen.

BAKELANDT

DE RODE MANTELS

Standaard Uitgeverij

Sinds Pé Bruneel Bakelandt had verlaten omdat hij het niet meer betrouwde en hij onder zijn bedwang niet meer wilde staan, had hij met zijn vrienden een zwervend leven geleid.

Zij roerden in geen hele tijd meer en moesten zich dan een hele lange tijd bepalen van links en rechts van kleine roverijen te leven.

Maar het gerecht vergat hen niet.

Dutolt, de behendige detective was hen op het spoor geraakt en nu zou het er op aankomen.

En zo vielen de mannen der justicie in de Koolbrandershoek.

Men had voorzorgen genomen dat niemand kon ontsnappen. Er was volk genoeg om gans het gehucht te omsingelen. De commandant zelf had de voorposten aangeduid opdat er niemand door de mazen zou ontsnappen.

In de eerste hut waar men inviel werd Buyse overvallen en ingepakt.

Zijn tegenstand was zwak omdat hij verrast werd. Alleen kon hij een paar vloeken uiten die tezelfdertijd als signaal moesten dienen voor de makkers die naast hem woonden.

En die makkers waren 't Jotten en Waen Meyer.

Beiden lagen te bed. Zij sprongen op onder de kreet die Buyse had geslaakt.

— Wat gaat hier nevens om? vroeg 't Jotten.

Och, Buyse die weer eens met zijn wijf aan 't ruziemaken is.

Maar zij hoorden voetgetrappel en gekletter van wapens en waren gauw het bed uit.

— Verdomd! brulde 't Jotten, ik geloof dat er gevochten wordt.

— De gendarmen! voegde Waen er bij.

De deur der hut werd ingedrukt.

Twée gendarmen sprongen binnen met vooruit gestoken pistool.

— Handen omhoog, klonk het bevel.

Waen vloekte maar gehoorzaamde niet.

— Handen omhoog of ge zijt een man des doods! klonk het opnieuw.

Nu zagen beiden dat er van tegenstand geen sprake kon zijn.

Zij gaven zich over en lieten zich binden.

— Waarom houdt ge ons aan? vroeg Waen.

— Dat zult ge te Brugge wel zien en horen klonk het antwoord.

— Wij hebben niets misdaan.

— 't Kan ons niet schelen het bevel is formeel.

Waen pruttelde nog wat maar kreeg geen antwoord.

Dit waren er nu drie aangehouden.

Tot hier was het zonder bloedvergieten afgelopen.

Nu bleef de gevaarlijkste bandiet nog te snappen.

Pé Bruneel bijgenaamd « De Schout » woonde tien stappen verder.

Drie gendarmen hadden last gekregen hem te overvallen.

Een hunner lichtte behoedzaam de klink op.

De deur bood tegenstand.

Toen klopte hij.

— Wie daar? klonk een grove mannenstem.

— Doe open, Bruneel.

— Wie zijt gij.

— Waen Meyer.

Dat was verkeerd want Waen noemde nooit zijn naam maar gaf steeds een lapnaam op.

— 'k Gelove bij mijn ziel dat het de gendarmen zijn, mompelde hij.

Hij schoot zijn broek aan en zijn jas.

Het geklop werd luider.

— Wat moet ge hebben, Waen? vroeg de Schout.

— Ik heb u iets te zeggen dat zeer dringend is.

— Ik lig in mijn nest. Ik kom er niet uit.

— Doe open want ik kan niet tot morgen wachten.

— Loop naar de duivel! riep Pé, 'k slaap!

Nu werden er korte metten gespeeld. Met een hevigen duw van twee mannenschouwers vloog de deur uit naar hengels.

Op hetzelfde ogenblik weerklonk een schot.

Pé Bruneel had zijn pistool gegrepen en schoot op de eerste die binnensprong.

Het was degene die gezegd had dat hij Waen was.

Zonder kik noch schreeuw viel hij voorover.

— Geef u over! bevelen de twee anderen.

— Komt me halen, duivels! tartte Bruneel.

De gendarmen wierpen zich op hem.

Maar Bruneel had een stoel gegrepen en sloeg er mede in de blinde.

Een slag kwam met een luiden plof in de zijde van een der gendarmen terecht.

Hij wankelde een ogenblik onder het geweld van de slag maar hij was een struise man en herstelde zich spoedig.

In de duisternis ontstond een verwoed gevecht.

Pé was een woeste kerel. 't Ging hier om zijn leven. Kon hij maar zijn pistool herladen dan zond hij een tweede naar het pierenland.

Maar de gendarmen lieten zich niet afschrikken en eindelijk wisten zij de woesteling te vatten en schoven hem de handboeien aan.

Wat hij vloekte en tierde het hielp niet.

Pé Bruneel was gevangen! Een der sterkste handlangers van Bakelandt was hiermede verhinderd zijn wrede bedrijven nog langer uit te oefenen.

De laatste misdaden zouden gestraft worden.

Bakelandt's heerschappij liep ten einde.

En, alhoewel de bende, feitelijk toch uiteen was sinds een paar jaren, zouden nu de misdaden kunnen geoordeeld worden.

De gekwetste gendarm was niet dood. De kogel had hem in volle borst getroffen en hem een ribbe gekraakt.

De vier bandieten tierden als duivels maar wat baatte het.

Het gerecht behield de overhand. Weer was de bende sterk verminderd.

De bevolking verheugde zich in het vooruitzicht, dat spoedig de rovers voor goed onschadelijk zouden zijn.

Maar Bakelandt, de hoofdschuldige, was nog vrij.

THE FIRST BOOK OF THE
HISTORY OF THE
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel II

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955